

**Nicolae VASILE**

## **Fiecare la locul lui**

Situația prin care trecem toți, cea cauzată de apariția de undeva a acestui nou coronavirus, ne-a luat prin surprindere. Chiar discutam recent cu cineva, din aceeași generație cu mine, că am fost norocoși. Perioada abuzurilor grosolane ale comuniștilor ne-a prins prea mici ca să o simțim, revoluția a venit la o vârstă potrivită pentru ca ulterior să preluăm poziții cu multe oportunități de viață și profesie, iar, acum, ca proaspeți pensionari, să putem privi fără prea multă implicare, peisajul, uneori distractiv, al amestecului cam nereușit de socialism și democrație care se derulează de ceva timp. Eram bucuroși că nu am prins o epocă cu războaie, cum s-a întâmplat cu părinții și bunicii noștri.

Nu a fost să fie așa până la sfârșit, a venit acest război biologic cu acest perfid virus. Nu știu cum se va termina. Mă înscriesem în rândul tuturor, după indicațiile oficiale, păzite cu strictețe de autorități și transformate într-un instrument de făcut bani, prin amenzi destul de piperate, foarte necesari în această perioadă pentru lupta cu virusul. Pierdusem rolul meu din ultima perioadă, cel de rotiță în formarea unei conștiințe publice. După o viață de implicare în management, în care am dat de lucru la mii de oameni, în ultima parte a vieții m-am văzut mai util ca scriitor și publicist decât ca manager.

De când a început această criză, am constatat, pentru a doua oară în viață, prima fiind la cutremurul din 1977, că instinctul de conservare al omului este mult mai puternic decât celelalte, cel cultural fiind printre ultimele. Toată linia mea de comunicare prin reviste, site-uri, blog-uri etc. a devenit nefuncțională, fiindu-mi oarecum rușine să mai deranjez oamenii plini de griji cu „prostiile mele”: poezii, eseuri, editoriale, aforisme etc.

Și totuși, azi, s-a întâmplat ceva ce m-a făcut să-mi reiau seria comunicărilor cu oamenii, datorată unei întâmplări care m-a convins că trebuie să revin la locul meu, acela de a-i convinge și pe ceilalți că trebuie să facă eforturi să rămână la locul lor. Aceasta le va fi de folos acum, trecând mai ușor peste singuratatea șederii nevoite în casă, dar și ulterior, prin reintrarea mai ușoară în ritmul revenirii la viața normală care va reveni. Nu ăsta e sfârșitul lumii!...

Ce s-a întâmplat? Azi, fiind duminică, am tras de mine să fac ceea ce făceam și-n duminicile de dinainte de criză, program ce se încheia cu măturatul prin curte și o spălare cu furtunul de apă, inclusiv în gura de canal.

De data aceasta, când am săltat capacul greu de fier, a țâșnit pe lângă mine, m-am și speriat, o vrabie care s-a așezat pe o streășină din apropiere, mulțumindu-mi în toate felurile în care se pricepea ea.

Nu știu cum ajunsese ea în canal, dar știu că dacă nu deschideam acel canal, ar fi murit acolo. Cât timp o fi așteptat ea ca eu să fiu acolo unde trebuia să fiu în fiecare duminică, probabil, fiind una dintre zecile de vrăbii pe care le hrănesc eu zilnic? Este un semn? Pe fiecare ne așteaptă cineva să fim la locul nostru!... Numai așa societatea va merge înainte, iar acest episod trist legat de coronavirus va deveni o amintire neplăcută. Doamne ajută!